

RESSÒ DE LA PARAULA

Sacerdots innocents i savis

El sacerdot viu en la pròpia carn un dels contrastos més cridaners que els evangelis ens han deixat en boca de Jesús: «Mireu, jo us envio com ovelles enmig de llops: si-gueu astuts com les serps i innocents com els coloms» (Mt 10,16). De pas ens ensenyava que de l'observació de la fauna en podem treure lliçons de vida.

El context d'aquesta frase mostra que Jesús estava pensant, sobretot, en els Apòstols i els seus successors: havent elegit els Dotze, els donava unes instruccions, que la comunitat primitiva no va trigar gaire en recordar, a la vista de l'experiència que vivia: els Apòstols denunciats davant els tribunals. És inevitable pensar en l'assetjament que avui viu l'Església i particularment els preveres i els bisbes. Cal dir, però, que Jesús es referia a les denúncies contra els Apòstols «a causa seva i del seu Evangeli». Avui, quan som denunciats, ho som, en part a causa dels nostres errors i pecats i en part també a causa del seu nom... En definitiva, roman la lliçó sobre com ha de ser el sacerdot i com ha de «saber estar» en aquest món.

El manuscrit ho deia així:

«Amb la saviesa de l'edat
i la confiança d'un infant...»

Jesús parlava del contrast entre el llop i l'ovella, la serp i el colom. El manuscrit representa el contrast amb la figura d'un ancià i un infant. La primera imatge és alternativa, vol dir que el sacerdot trobarà llops, més encara, és enviat als llops, però ell seguirà essent una ovella: no diu Jesús «us he fet llops per a que pugueu vèncer els llops que hi ha en el món». El que diu és: «encara que ser llop us serà una temptació, heu de saber romandre ovelles enmig de llops». En canvi, les altres dues figures són també de contrast, però no alternatives, sinó afirmatives totes dues: el sacerdot ha de ser alhora astut i innocent, experimentat pels anys i confiat com un nen.

Si és difícil romandre ovella entre llops, no ho és menys ésser alhora astut i innocent, experimentat i confiat.

—El sacerdot sap que no pot respondre amb les mateixes armes amb les quals potser és atacat. Com el seu Mestre ha de romandre ovella pacífica i dèbil, si és precís fins esdevenir «l'anyell del sacrifici».

—Però això no el priva de la intel·ligència i de la saviesa de la vida, ans al contrari, li obliga a anar amb els ulls ben des-perts, per tal de defensar el ramat i les ovelles més dèbils.

—Això sí, mirarà de garantir la innocència personal i de preservar la radical confiança en l'ésser humà, sempre amenaçades pels constants cops de la vida.

Se senten veus que demanen una apologètica moderna. Sabem per experiència que una apologètica barata i superficial, normalment, cau en el ridícul i, a més, és inútil. Però sí ens cal una apologètica intel·ligent, seriosa i objectiva, la dels grans pensadors cristians. És la que es demana al sacerdot: la Veritat es defensa per ella mateixa, però sempre ha buscat servidors...

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Millorar la comunicació a l'Església

El passat 13 de maig es va reunir, a Lleida, el Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), en el qual estan presents els delegats de comunicació de cada un dels bisbats de Catalunya. En la reunió es varen fer diverses propostes per millorar el servei de la comunicació tant a cada bisbat com en el conjunt de les diòcesis catalanes. En la foto, d'esquerra a dreta, Mn. Josep Torrente, secretari del SIMCOS i delegat dels MCS de Sant Feliu de Llobregat; Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona; Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida i president de la Comissió Episcopal de MCS, de la CEE, i el Sr. Dídac Bertran, de l'arxidiòcesi de Tarragona, director del SIMCOS. Abans de la reunió, en conversa amb els periodistes, Mons. Piris va dir que cal aparcar el litigi amb el bisbat de Barbastro-Montsó sobre les obres del Museu de Lleida i que ell ha demanat al Vaticà que declari els béns patrimoni de les dues diòcesis.

GLOSSA

Dels pares aprenguérem a anomenar Déu Pare

Hi ha moments que afavoreixen la reflexió i llegir el pas de Déu per la pròpia vida i per la dels éssers estimats. Així els succeí a uns pares quan prepararen unes paraules per adreçar a la comunitat reunida entorn l'altar, en un dia molt especial: «Avui volem compartir i fer-vos partícips de la nostra felicitat amb motiu de la primera comunió del nostre fill. Han passat uns quants anys des que ens casàrem i ens comprometem a educar els fills en el camí de Jesús. Hem tingut, sempre, molt present una dita referent en la nostra família: «Dels nostres pares aprenguérem a anomenar Déu Pare». Sempre hem tingut molt presents els que ens precediren i ens han transmès el seguiment del Crist. Aquesta dita sempre ens ha marcat com a persones, com a matrimoni i com a pares que volem mostrar el camí de l'Evangeli als nostres fills. Conscients, alhora, que no ho podem fer sols, necessitem de la nostra comunitat parroquial, necessitem del nostre grup de matrimonis.

»Com a pares i cristians estem joiosos que el nostre fill participi plenament del cos i la sang de Jesús. Sabem que les dificultats a partir d'ara seran altres, però no ens falta esperança i confiança en l'ajuda de Déu. Preguem perquè Déu ens acompanyi a tots, especialment el nostre fill, en aquest nou camí de plenitud amb

Jesús i que la força de l'Esperit l'ajudi a ser un cristià compromès, que sàpiga veure i viure els signes dels temps i construir el Regne de Déu arreu».

Aquestes paraules pensades, reflexionades i pregades ens apropen a la vivència d'uns pares per a qui els sagraments han estat fonament de la seva vida cristiana. No han oblidat que en el moment joïós de dir «Sí, vull, t'estimo» es van comprometre a educar els fills que vinguessin en la seva fe. No han oblidat que amb el baptisme oferien al fill el regal de pertànyer a la comunitat dels creients en un Déu amorós. No han oblidat que, missa rere missa, han comptat amb el suport de la seva comunitat parroquial, dels germans en la fe. Quina pregària extraordinària la d'aquests pares, tan plena d'agraïment a tota la comunitat que els ha acollit i ha acollit el fill amb fets i paraules! Quina joia per aquest noi, de saber-se volgut, estimat i acompanyat per aquesta comunitat, que ja era la seva fins i tot abans de néixer! Aquests pares ofereixen al seu fill un bonic full de ruta, el millor mapa per no perdre's: «Que el Déu davant el qual han viscut sempre els meus pares... beneeixi aquests nois. Que en ells es perpetui el meu nom i el dels meus pares Abraham i Isaac» (Gn 48,15-16).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Amb motiu de la celebració de l'Any Maragall, iniciem la publicació d'alguns dels seus pensaments sobre la fe i el compromís cristià

Jo crec que la paraula és la cosa més meravellosa d'aquest món perquè en ella s'abracen i es confonen tota la meravella corporal i tota la meravella espiritual de la naturalesa. Sembla que la naturalesa esmerci totes les seves forces en arribar a produir l'home com a més alt sentit de si mateixa; i que l'home esmerci tota la força del seu ésser en produir la paraula.

Yo creo que la palabra es la cosa más maravillosa de este mundo porque en ella se abrazan y se confunden toda la maravilla corporal y toda la maravilla espiritual de la naturaleza. Parece que la naturaleza utilice todas sus fuerzas para llegar a producir el hombre como el más alto sentido de sí misma; y que el hombre utilice toda la fuerza de su ser para producir la palabra.

(Elogi de la paraula, Barcelona, 15.10.1903)

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▀ Lectura del llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta». Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu». Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

▀ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meva i calze meu.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▀ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix». Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruïnt-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▀ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritanes per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, ¿voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren en un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap».

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi». Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare». Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu».

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva». Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu».

▀ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías: «Unge como profeta sucesor a Eliseo, hijo de Safat, natural de Abel-Mejolá.» Elías marchó y encontró a Eliseo, hijo de Safat, arando, con doce yuntas en fila y él llevaba la última. Elías pasó a su lado y le echó encima el manto. Entonces Eliseo, dejando los bueyes, corrió tras Elías y le pidió: «Déjame decir adiós a mis padres; luego vuelvo y te sigo.» Elías le dijo: «Ve y vuelve; ¿quién te lo impide?» Eliseo dio la vuelta, cogió la yunta de bueyes y los mató, hizo fuego con los aperos, asó la carne y ofreció de comer a su gente. Luego se levantó, marchó tras Elías y se puso a su servicio.

▀ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▀ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los galatas (Ga 5,1.13-18)

Hermanos: Para vivir en libertad, Cristo nos ha liberado. Por tanto, manteneos firmes, y no os sometáis de nuevo al yugo de la esclavitud. Hermanos, vuestra vocación es la libertad: no una libertad para que se aproveche la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la Ley se concentra en esta frase: «Amarás al prójimo como a ti mismo.» Pero, atención: que si os mordéis y devoráis unos a otros, terminaréis por destruirlos mutuamente. Yo os lo digo: andad según el Espíritu y no realicéis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne.

Hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisiérais. En cambio, si os guía el Espíritu, no estáis bajo el dominio de la Ley.

▀ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se iba cumpliendo el tiempo de ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros por delante. De camino, entraron en una aldea de Samaria para prepararle alojamiento. Pero no lo recibieron, porque se dirigía a Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le preguntaron: «Señor, ¿quieres que mandemos bajar fuego del cielo que acabe con ellos?» Él se volvió y les regañó. Y se marcharon a otra aldea.

Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adonde vayas.» Jesús le respondió: «Las zorras tienen madriguera, y los pájaros nido, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza.»

A otro le dijo: «Sígueme.» Él respondió: «Déjame primero ir a enterrar a mi padre.» Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el Reino de Dios.»

Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de mi familia.» Jesús le contestó: «El que echa mano al arado y sigue mirando atrás no vale para el Reino de Dios.»

Faç del Crist, fragment d'una pintura d'El Greco. Col·lecció particular, Madrid

COMENTARI

Segueix-me

coses i dels lligams humans i materials. En altres paraules, cal desinstal·lar-se, alleugerir l'equipatge, reduir els accessoris, quedar-se amb allò que és indispensable. En segon lloc, la decisió de seguir Jesús no es pot eternitzar. És a dir, la crida del Senyor no admet tardança. Anunciar l'Evangeli passa per damunt de tot, fins i tot per damunt d'allò que considerem com a més sagrat en aquest món. En tercer lloc, cal abandonar definitivament el passat sense nostàlgia ni somnis utòpics. El deixeble no ha de preocupar-se per allò que ha deixat enrere sinó pel futur que se li obre al davant.

La vocació cristiana és, doncs, un trencament sovint dolorós amb els hà-

bits adquirits, les aliances pactades i amb una vida de comoditat i plaer. Per això, la vocació cristiana implica renúncia i distància dels béns materials, dels afectes massa possessius, de la indecisió, de la superficialitat. La vocació cristiana és dinamisme i llibertat. Mai tancats en nosaltres mateixos, sinó oberts als altres. Mai desganats i perososos, sinó treballadors incansables. Mai aburgats i autosuficients, sinó responsables i humils, sempre disposats al servei. Mai enlluernats pels falsos ídols, sinó enamorats del Senyor.

Dra. Núria Caldach-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8,18-22 ■ **dimarts**: Ac 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19 ■ **dimecres**: Am 5,14-15.21-24 / Sl 49 / Mt 8,28-34 ■ **dijous**: Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8 ■ **divendres**: Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13 ■ **dissabte**: Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jn 20,24-29 ■ **diumenge** vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20 (o bé: 1-9).

El tema principal de les lectures litúrgiques d'aquest diumenge és la vocació. El fragment tret del primer llibre dels Reis descriu la vocació d'Eliseu, deixeble del profeta Elies. Quan Elies llençà el seu mantell, símbol del carisma profètic, sobre les espatlles del jove llaurador, l'estava convidant a participar en la seva missió. L'última part de la carta als Gàlates exhorta els fidels a viure en llibertat, tret característic de la vocació cristiana i, en fi, l'evangeli de Lluç ens presenta tres breus escenes de vocació que indiquen les condicions necessàries per aquells que volen seguir Jesús.

Seguir Jesús és una opció radical i total. En primer lloc, cal deslligar-se de les

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

El futur de la fe

Les parròquies i els moviments, sobretot si tenen a sota una bona temperatura familiar, poden ser el *microclima* per al creixement de la fe. Tindríem una visió de futur segons la qual el cristianisme no té perquè assegurar-se una majoria absoluta ni tan sols àmplia, però és capaç de crear minories significatives enmig d'una societat en part creient i en part no creient.

Per dir-ho en els termes d'avui, la fe dels cristians situada en la comunitat de l'Església i alimentada per les comunitats immediates a la persona (parròquies i moviments) seria una fe *sostenible* i, sobretot, una fe expansiva, capaç d'evangelitzar l'entorn si té la suficient arrel de pregària i el suficient creixement d'obres d'amor i servei als altres, com per fer-se significativament present en el nostre món.

Molta gent es fa avui la pregunta: Hi haurà fe en el futur? Déu ho sap. L'Evangelí de Lluc també la plante-

ja explícitament: «El Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe a la terra?» (Lc 18,8). Pau, en una de les seves cartes, diu: «Els jueus demanen prodigis (*semeia*) i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és escàndol per als jueus i per als grecs una follia. Però és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats» (1Co 1,22-23). La fe és exactament deixar-se dur per la força i la saviesa de Déu que, per l'impuls de l'Esperit és oferta a tots.

L'Esperit Sant és qui desvetlla la fe dels creients i la fa fresca, robusta i actuant, tot i que sigui petita com un gra de mostassa. Doncs bé: qui pot posar barreres a l'acció de l'Esperit? Qui podrà negar una onada mística als homes i les dones del segle XXI? No està en les nostres mans saber el futur de la fe, però encara menys està en les nostres mans tancar els *camins* d'aquest futur, ja que pertanyen a la *follia* de Déu, més sàvia que la saviesa humana.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

Lolo y los jóvenes

Manuel Lozano Garrido, vivía enfrente del Instituto de Linares. Un profesor animaba a los estudiantes para que lo visitaran, porque podían hacerle bien. *Lolo* estuvo sentado en una silla de ruedas, paralítico y con grandes dolores, durante 28 años. No obstante estaba siempre alegre. Fue beatificado el 12 de junio. Aquellos jóvenes que lo visitaban, han afirmado que: —«Al subir las escaleras de un tercer piso, sin ascensor, lo hacíamos con cierto temor... después, las bajábamos contentos, saltando y cantando.»

- «Entrábamos con recelo y salíamos con nuevo vigor.»
- «Llegábamos con aprensión y partíamos con ganas.»
- «Creía que iba a ayudarlo y él me ayudaba a mí.»
- «Pensaba animarlo y era yo quien recibía ánimos de él.»
- «Iba a confortarlo y era él quien me confortaba a mí.»
- «Los únicos problemas de que se hablaba eran los míos, los de él no existían. Si alguna vez hablaba de sus problemas era en tono jocoso.»

Lolo era de un trato dulce y amable. Con sólo verlo alegre y contento daba confianza, ayudaba, iluminaba la mente y calentaba el corazón. *Lolo* fue un hombre de Dios. Por eso atraía, sobre todo, a los jóvenes.

J. M. Alimbau

SANTORAL

27. ✚ Diumenge XIII durant l'any. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la seguretat social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. Dilluns. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Es-mirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. Dimarts. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. Dimecres. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant

Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilian, vg.

1. Dijous. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. Divendres. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regís i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. Dissabte. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); Sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

ENTREVISTA

RAMON RIBERA-MARINÉ

Natura, espiritualitat i fe

Del 6 al 8 d'agost, la Casa d'Espiritualitat del Miracle (Solsonès) tanca el curs 2009-2010 del cicle *Natura i Espiritualitat*, que comença a la tardor i acaba a l'estiu —seguint el calendari agrícola. Durant dos dies treballaran l'estiu, «un temps en què tot convida a l'extraversió, temps de collita i d'acció de gràcies, temps de festa i d'alegria; temps també d'aplegar provisions per al futur», afirma el P. Ramon Ribera-Mariné, director de la Casa d'Espiritualitat del Miracle i organitzador del cicle. Entre les activitats programades: una caminada, una ponència sobre l'estiu i els seus símbols, moments de pregària i un cinefòrum. Les places són limitades (973 480 002 / casespi@santuarielmiracle.com).

Què representa aquesta experiència?

Ens afermem en el que fou la nostra intuïció primera, i que ja veien els antics, entre ells els pares de l'Església: la percepció de la Natura com a mestra de vida. Al batec de cada una de les estacions, que és com estructurarem el taller, es realitza com treball d'interiorització, de manera que les persones canvien, maduren, podríem dir, molt més del que pensàvem. Tanmateix és obvi, ja que amb elles una entra en equilibri amb allò de més profund que té de si, en tant que un mateix és també Natura.

Es compleixen les expectatives dels que viuen el taller?

Per a molts, amb escreix, ja que representa d'alguna manera un canvi d'orientació en la percepció vital. Aquest va ser un dels temes de l'aplec general que vàrem fer la passada Pentecosta. Constatàvem tots, cadascú segons el seu tarannà, com emmirallar-se amb la Natura, viure en comunitat amb ella, que és el que de diverses maneres facilita el taller de *Natura i Espiritualitat*, ajuda al creixement profund, a ser més un mateix, a unificar-se, malgrat les aparents contradiccions.

Natura, espiritualitat i fe.

Quina relació s'estableix?

Tot i que la proposta no és directament confessional, i que l'única condició que es demana als participants és l'obertura d'esperit, molts descobreixen la Natura com una mediació privilegiada de Déu, un lloc de veritable teofania, en el qual malgrat les alternances de goig i de dolor —perquè la Natura és això—, d'expansió i de replegament, hi regna una profunda harmonia. I amb ella, la lloança al Creador de tot.

Òscar Bardají i Martín

QUERIDOS ABUELOS

Segunda paternidad y maternidad

Las encuestas que se han realizado confirman que los abuelos valoran la compañía de sus nietos, sobre todo si son pequeños. Muchas abuelas afirman haber sentido mayor alegría por el nacimiento de sus nietos que cuando ellas fueron madres. Asimismo, para muchos hombres mayores, la función de abuelo puede ser especialmente significativa porque permite superar mejor las consecuencias negativas de la jubilación y representa una segunda oportunidad para corregir errores u omisiones que cometieron en relación con sus hijos. Un refrán dice: «La situación profesional nos lleva a la jubilación. La situación de abuelo nos la toma».

Estas segundas maternidades y paternidades imprimen un sello especial en las personas mayores. Importante es reseñar que los abuelos, hoy por hoy, tienen un relevante papel en la cadena de la transmisión de la fe a los nietos, «transmiten valores perennes a las nuevas generaciones», según palabras del secretario de Estado del Vaticano, cardenal Tarcisio Bertone, pues son ellos, los abuelos, quienes enseñan a los nietos las oraciones y la Historia Sagrada... que quizá sus padres ya olvidaron.

Las relaciones entre abuelos y nietos tienen un marco específico que las distingue de las relaciones entre padres e hijos, esa distancia generacional puede facilitar el establecimiento de relaciones más libres. Ni los abuelos tienen la misma responsabilidad sobre los nietos que los padres sobre los hijos, ni los nietos sienten la necesidad de rebelarse contra los abuelos.

A los abuelos, en general, les satisface mucho colaborar en la educación de sus nietos. No les satisface en absoluto cuando los hijos los consideran simplemente un recurso para *librarse de los hijos* y los utilizan como simples *cuidadores* de los nietos, sin valorar la labor que con ellos pueden realizar.

Dr. Paulino Castells

(*Queridos abuelos*, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

AGENDA

CRÒNICA

Final de curs amb la Delegació d'Ensenyament. El passat 2 de juny es van aplegar una seixantena de docents de primària i secundària, de l'escola pública i concertada, a l'escola Verge de la Salut, de Sant Feliu de Llobregat, per compartir la tarda amb el bisbe Agustí, el delegat d'Ensenyament, Mn. Francesc Tirado, i els altres membres de la delegació. En un primer moment, tres persones van donar les seves experiències acadèmiques: Guillermina Pilar Cambil, mestra a Piera, Valentín Vázquez, professor a Castellbisbal; José Antonio Hidalgo, germà de la Sagrada Família de Belley, de Begues. Posteriorment, es va celebrar l'eucaristia a la capella de l'escola.

Valoració de la visita pastoral a l'Arxiprestat de Piera-Capellades. El passat 2 de juny el bisbe Agustí es va reunir amb els preveres i diaques d'aquest arxiprestat, a la parròquia de Santa Maria de Piera, per a revisar junts les conclusions recollides com a fruit de la visita pastoral que tingué lloc del 26 de gener al 21 de març d'enguany.

Els preveres de la diòcesi s'uneixen a la cloenda de l'Any Sacerdotal. El passat 8 de juny els preveres i diaques diocesans es van aplegar en la darrera reunió formativa del curs, a la residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès. Van recollir el fruit de l'aprofundiment fet durant aquests mesos en l'objectiu diocesà i de l'Any Sacerdotal, de la mà de Mn. Xavier Morlans, en els recessos mensuals, i del bisbe auxiliar de València, Enríque Benavent, durant les Jornades de Formació per al clergat a Montserrat. Va ser l'ocasió d'unir-se en la mateixa setmana als actes de cloenda d'aquest any dedicat als sa-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Corpus. El passat 6 de juny es va celebrar la festivitat del Cos de Crist. A Sant Feliu de Llobregat la parròquia de Sant Joan Baptista i la Catedral de Sant Llorenç van unir esforços per a poder realitzar aquesta jornada, també en les expressions populars de les catifes de flors i de la processó per la Plaça de la Vila. Durant l'eucaristia prèvia, presidida pel bisbe Agustí a la catedral, es va fer present la cloenda de l'Any Sacerdotal quan es va llegir un fragment del document *Presbiterorum Ordinis* sobre «Els preveres, ministres dels sagraments i de l'eucaristia». El cor Llebeig de Sant Pau d'Ordal, va animar la litúrgia amb els seus cants.

cerdots amb l'objectiu de «promoure el compromís de renovació interior de tots els sacerdots». També van rebre informació sobre la Trobada Internacional de Pregària per la Pau, que tindrà lloc a Barcelona el proper mes d'octubre, a iniciativa de la Comunitat de Sant'Egidio, per part de dos membres d'aquest moviment eclesial.

AGENDA

Convivències d'escolans. 5-8 de juliol. Adreçades a nois dels 10 als 18 anys, les organitza el Seminari Menor Diocesà al Casal Josep Manyanet de

Begues, com un espai de trobada i pregària per tal de clarificar la seva vocació, des del seu ministeri d'escolans que els fa molt propers a Jesucrist. Informació i inscripcions: tel. 934 541 600, semenor@seminari.barcelona.net.

Pelegrinatge a Terra Santa. De l'1 al 7 de juliol, un grup de 54 persones de la diòcesi, entre sacerdots, religiosos i religioses i laics, realitzaran un pelegrinatge als llocs sagrats on va viure Jesús. Com a preparació a aquesta experiència de «pelegrinatge», dilluns 28 a les 18 h el bisbe Agustí es trobarà amb ells a la Cate-

dral de Sant Llorenç per fer-los una xerrada sobre què vol dir ser pelegrí.

Benedicció del nou Hospital General del Parc Sanitari Sant Joan de Déu, a Sant Boi de Llobregat. El dia 2 de juliol a les 11.30 h tindrà lloc l'acte d'inauguració oficial, amb la benedicció per part del bisbe Agustí, d'aquest nou equipament de salut, que va entrar en funcionament el passat 11 de juny. El Parc Sanitari de Sant Joan de Déu s'estableix com una xarxa d'equipaments assistencials, docents i de recerca integrats en 4 grans àrees: Serveis de Salut Mental, Hospital General, Àrea de Discapacitat Intel·lectual i Àrea Sociosanitària, fet que permet proporcionar una atenció integral de qualitat (sanitària i social) a la població de la zona de referència.

FORMACIÓ

Jornades d'estiu FTC: curs intensiu de Cristologia. 1-3 de juliol. Una oportunitat per a posar-se al dia en cristologia, amb rigor científic i amb sensibilitat actual. A càrrec d'un equip de professors de la Facultat de Teologia de Catalunya. Orientat a la formació permanent dels cristians laics, religiosos i religioses. Informació i inscripcions, fins al 30 de juny: Secretaria de la FTC, tel. 934 534 925, administracio@teologia-catalunya.cat.

IX Jornades Interdiocesanes de Catequesi. De l'1 al 3 de juliol. El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) celebra aquestes jornades amb el títol «Esdevenir cristià. Pedagogia de la Iniciació Cristiana». Es realitzaran al Seminari Conciliar de Barcelona. Dins del programa, el bisbe Agustí pronunciarà una ponència sobre el tema «Claus pastorals del catecumenat», dijous 1 de juliol, a les 18.30 h. Per a més informació: catequesi@bisbatsantfeliu.cat o secretaria@sicb.e.telefonica.net.

ECO DE LA PALABRA

Sacerdotes inocentes y sabios

El sacerdote vive en su propia carne uno de los contrastes más llamativos que los evangelios nos han dejado en boca de Jesús: «Mirad, yo os envío como ovejas en medio de lobos: sed astutos como serpientes e inocentes como palomas» (Mt 10,16). De paso nos enseñaba que de la observación de la fauna podemos sacar lecciones de vida.

El contexto de esta frase muestra que Jesús estaba pensando, sobre todo, en los Apóstoles y sus sucesores: habiendo elegido los Doce, les daba unas instrucciones, que la comunidad primitiva no tardó en recordar, a la vista de la experiencia que vivía: los Apóstoles denunciados ante los tribunales. Es inevitable pensar en el asedio que hoy vive la Iglesia y particularmente los presbíteros y los obispos. Si bien hay que decir que Jesús se refería a las denuncias contra los Apóstoles «a causa de Él y de su Evangelio». Hoy, cuando somos denunciados, lo somos, en parte a causa de nuestros errores y pecados y en parte también a causa de su nombre... En definitiva, permanece la lección sobre cómo debe ser el sacerdote y cómo ha de «saber estar» en este mundo.

El manuscrito lo decía así:

«Con la sabiduría de la edad
y la confianza de un niño...»

Jesús hablaba del contraste entre el lobo y la oveja, la serpiente y la paloma. El manuscrito representa el contraste con la figura de un anciano y un niño. La primera imagen es alternativa, quiere decir que el sacerdote encontrará lobos, más aún, es enviado a los lobos, pero él seguirá siendo una oveja: no dice Jesús «os he hecho lobos para que podáis vencer a los lobos que hay en el mundo». Lo que dice es: «aunque ser lobo será una tentación, tenéis que saber permanecer ovejas en medio de lobos». En cambio, las otras dos figuras son también de contraste, pero no alternativas, sino afirmativas ambas: el sacerdote debe ser a la vez astuto e inocente, experimentado por los años y confiado como un niño.

Si es difícil seguir siendo oveja entre lobos, no lo es menos ser a la vez astuto e inocente, experimentado y confiado.

—El sacerdote sabe que no puede responder con las mismas armas con las cuales quizá

es atacado. Como su Maestro tiene que permanecer oveja pacífica y débil, si es preciso hasta llegar a ser «el cordero del sacrificio».

—Pero eso no le priva de la inteligencia y de la sabiduría de la vida. Al contrario, le obliga a ir con los ojos bien despiertos, para defender el rebaño y las ovejas más débiles.

—Eso sí, tratará de garantizar la inocencia personal y de preservar la radical confianza en el ser humano, siempre amenazadas por los constantes golpes de la vida.

Se oyen voces que piden una apologética moderna. Sabemos por experiencia que una apologética barata y superficial, normalmente, cae en el ridículo y, además, es inútil. Pero sí nos es necesaria una apologética inteligente, seria y objetiva, la de los grandes pensadores cristianos. Es la que se pide al sacerdote: la Verdad se defiende por ella misma, pero siempre ha buscado servidores...

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat